

paa denne Vej, bliver der intet Møde ud af det, men saa bliver ogsaa den stadige Negativitet Følgen.

De Bemærkninger, Ministeren gjorde om nogle Udtalelser, som det ærede Medlem af mit Parti Hr. Christmas Møller har fremsat om Taabeligheden i at tale om Toldforlig, er der allerede blevet svaret paa af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller selv. Jeg synes, at det, min ærede Partifælle har sagt, er saa fuldkommen indlysende, at jeg ikke nærmere skal gentage det her. Et Toldforlig maa have flere Parter end Socialdemokrater og Konservative. Denne Sag ligger lige til, men mindre lige til synes jeg unægtelig, det ligger, naar den højtærede Minister i en Situation, hvor der er ca. 53 000 arbejdsløse, erklærer, at af Hensyn til slige Taabeligheder har han ikke fundet Situationen egnet til at tænke paa Told, og derfor er denne Sag lagt til Side. Jeg synes, som sagt, det er noget haardt at lade det gaa ud over de arbejdsløse, at Ministeren er fortørnet over en Udtalelse fra et Medlem af det konservative Parti. Jeg synes, det er for Smed at rette Bager. Jeg vilde dog tro, at Situationen maatte opfordre den højtærede Minister til at lade sine Handlinger bestemme af andre Synspunkter og Grunde end disse.

Den højtærede Minister anførte endvidere, at jeg havde sagt, at Regeringen havde fortiet Henvendelserne fra Industriene, disse Henvendelser, hvor Arbejdere og Arbejdsgivere staar sammen, ja, det har jeg maaske sagt, det kunde jeg i alt Fald have Ret til at sige. De blev hverken omtalt af den højtærede Minister selv eller af Ordføreren for Socialdemokratiet i denne Sag, og jeg har heller ikke set dem gengivet fornylig, saa det forekommer altsaa mig, at disse Henvendelser, der dog har Vægt i denne Forbindelse, er forsvundet i det store Dyb. Men Ministeren gjorde sig skyldig i en positiv Fejltagelse, naar han mente, at disse Henvendelser kun krævede effektive Foranstaltninger, og som Følge deraf appellerede til os om at være med til disse effektive Foranstaltninger, der vel at mærke skulde indeholdes i Regeringens Forslag. Nej, saa luftigt er disse Henvendelser ikke affattet. Der staar udtrykkelig præciseret: effektive Foranstaltninger, nemlig Told eller Importregulering, og det er denne Kendsgerning, at Arbejderne selv er naaet frem til den Erkendelse, at der findes ikke andre Foranstaltninger, hvis de virkelig skal være effektive, end Told eller Importregulering,

jeg lægger stor Vægt paa, og som jeg ogsaa tror, man skal regne med for Fremtiden. Det kan ikke nytte, at den højtærede Minister atter erklærer, at jeg har ingen Medfølelse med Tekstilarbejderne o. s. v., fordi jeg ikke vil gaa med til Tilskuddene. Ministeren erkender selv, at en Lønnedsættelse i Tekstilindustrien ikke vil have nogen som helst Betydning. Han anførte meget karakteristisk, at den Besparelse, der kunde finde Sted, kun var 1 Ø., tror jeg, pr. Meter, noget ganske minimalt. Men naar det er Tilfældet — og det er utvivlsomt rigtigt —, er det ganske indlysende, at saa vil heller ikke 2 Kr. pr. Mand pr. Arbejdsdag have nogen som helst effektiv Værdi, det vil jo bare svare til en Reduktion af Arbejdslønnen med 20 pCt., og enten man reducerer den ved at tage direkte af Arbejdslønnen eller ved et Tilskud paa 2 Kr., bliver det det samme i denne Forbindelse. Denne Reduktion vil altsaa ikke kunne hjælpe, og følgelig vil heller ikke Tilskudet kunne hjælpe det mindste.

I denne Forbindelse gjorde den højtærede Minister nogle Bemærkninger til mig, der var præget af nogen Vrede, en uberettiget Vrede, en Vrede, som var opstaaet, fordi jeg formodentlig i Ministerens Øjne er en Mand, der vil svigte disse Arbejdere, medens jeg mener, jeg er det modsatte. Men under Indtryk af denne Vrede bad Ministeren med den særegne Form for Elskværdighed, der nu er hans, mig om at passe mig selv og mine egne Sager, jeg havde vistnok Bryderi nok med det. Jeg foreslaar, at denne Henstilling bliver gensidig.

Naar den højtærede Minister mente, at jeg var usikker med Hensyn til Eksportkredit, skal jeg blot sige, at det er ganske forkert. Jeg gav et rent Tilsagn om at medvirke hertil. Jeg fremhævede tillige — og deri troede jeg, jeg var enig med den højtærede Minister —, at Bankerne havde et mærkeligt Syn paa Eksporten, og at selv Nationalbanken stillede sig yderst vrangvilligt overfor Eksportkredit, idet den nægtede at diskontere selv første Klasses Veksler, hvilket dog er en Sag, der er almindelig bekendt. Dernæst fremhævede jeg, at Finansudvalget tidligere havde ordnet Sagen og ordnet den paa tilfredsstillende Maade, men skal der lovgives derom, saa for vor Skyld gerne. Det er blot disse Ting, vi har fremhævet, men i Hovedsagen tiltræder vi selvfølgelig Forslaget, fordi vi anerkender, at det er nødvendigt at yde denne Eksportkredit;